

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388393040.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jeg har havt et haardt Pust at udholde. Som jeg sad, og overvejede den skrækkelige Sag, i hvilken det forestaaer mig at dømmes, farer Døren op, og Præstens Datter - jeg tør vel neppe længere kalde den Kjereste, som maaskee aldrig vil vordes min Hustrue? - hun styrter ind med udslaget Haar, kaster sig for mine Fødder, og omfavner mine Knæe. Jeg løftede hende op i mine Arme, og vi græd Begge en god Stund, inden Nogen af os kunde komme tilorde. - Jeg blev først Herre over min store Bedrøvelse, og sagde: »jeg veed, hvad I ville, mit Hjerte! jeg skulde frelse eders Fader? Ja Gud hjælpe os arme Mennesker! jeg kan jo ikke. Siig mig selv, hjerte Barn! troer I, at eders Fader er uskyldig?« Hun lagde Haanden paa sit Bryst, og sagde: »jeg veed det ikke!« og derpaa stak hun atter i at græde ret bitterligen. »Begravet ham« sagde hun saa igjen, »har han dog neppe; men at Karlen jo er død henne i Skoven af de Slag han fik, det maa vel være saa, Gud bedre det!« - »Kjere Ven!« sagde jeg, »Jens Larsen og Pigen saae ham jo i Gangen den Nat.« Hun virrede langsomt med Hovedet, og svarte: »Den Slemme kan have forblindet deres Øjne.« - »Det forbyde vor Herre Jesus,« sagde jeg, »at han skulde have saadan Magt over christne Mennesker!« Nu græd hun atter. »Siig mig oprigtig« begyndte hun efter et Ophold, »siig mig reent ud, min Fæstemand! dersom Gud ikke sender anden Oplysning i denne Sag, hvad Dom vil I fælde?« Hun saae ængstelig paa mig, og hendes Lipper skjælvede. »Dersom jeg ikke troede« svarte jeg »at enhver Anden vilde være haardere end jeg, da skulde jeg vige mit Sæde, ja med Glæde nedlægge mit Embede. Men det tør jeg nu ikke dølgge, siden I spørger mig ad; den mildeste Dom, som baade Gud og Kongen har afsagt, er dog *Liv for Liv*.« Her sank hun i Knæerne, men rejste sig strax igjen, veeg nogle Trin baglænds hen fra mig, og raabte ligesom forvildet: »vil I da myrde min Fader! vil I da myrde eders Fæstemø? Seer I denne?« - hun traadte atter fremad, og holdt Haanden med Ringen hen for mine Øjne - »Seer I denne Fæstensring? hvad sagde min ulykkelige Fader, dengang I satte den paa min Finger? *Jeg giver min Pige i din Barm!* Men I, I gjennemborer min Barm!« - Ak Gud! hvert Ord hun sagde, gjennemborede *min*. »Sødeste Barn!« sukkede jeg, »siig ikke saaledes! I kniber mit Hjerte med gloende Tænger. Hvad vil I, jeg skal gjøre? 139 frikjende den, som Guds og Menneskenes Lov fordømmer?« Hun taug, og saae til Himmelen. »Eet vil jeg gjøre« blev jeg ved »er det Uret, da tilregne Herren mig ikke den Synd! Hør nu, kjereste Barn! gaaer Sagen her tilende, da er hans Liv forloren; jeg seer ikke nogen Frelse uden i Flugten. Kan I hertil ophitte noget Raad, da skal jeg lukke mine Øjne og tie. Seer I! jeg haver strax, saasnart eders Fader blev fængslet, skrevet til eders Broder i Kjøbenhavn, og vi kunne nu hver Dag forvente ham. Taler saa med ham, og søg at faae Slutteren til Ven! har I ikke Penge nok, saa raader I over alt hvad jeg ejer!« Da jeg havde sagt dette, blev hendes hele Ansigt blussende rødt af Glæde, og hun faldt om min Hals, og raabte: »Gud lønne Eder for dette Raad! havde vi blot min Broder! da blev der vel Raad.« - »Men hvor skulle vi hen?« sagde hun atter og slap mig; »og om vi finde et Fristed i fremmede Lande, saa seer jeg Eder aldrig mere.« Dette sagde hun saa ynkeligt, at mit Hjerte var færdigt at bryde. »Allerkjereste Ven!« raabte jeg: »jeg skal finde Eder, hvor langt I end fare hen; og ville vore Midler ikke slaae til vor Underholdning, skulle disse mine Hænder arbejde for os Alle; jeg har lært i min Ungdom at bruge Øxen og Høvlen.« Da blev hun paanye saa sjæleglad, og kyste mig utallige Gange. Vi bade Begge af ganske Hjerte til Gud, at han dog vilde lade vort Forehavende lykkes, og saa skiltes hun fra mig med frejdigt Haab.